

Arrest

nr. 235 382 van 4 juni 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift van X en X en het verzoekschrift van X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 4 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (Gi.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit Guarenas in de staat Miranda. Sinds 2011 woonde u samen met uw echtgenote, S. (O.V. X), in Caracas. U bent burgerlijk ingenieur en stond sinds begin 2014 aan het hoofd van uw eigen bouwbedrijf. U bezat naast de woning waar u met uw echtgenote woonde en uw ouderlijke huis nog een boerderij met 22 ha grond aan in een rurale zone in de staat Miranda. Al enige tijd werden er koeien en varkens gestolen. In 2015 werd de boerderij in brand gestoken. De daders en de motieven zijn u niet bekend. Mogelijk speelde er afgunst mee aangezien u een bemiddeld persoon bent. Uiteindelijk hebt u de boerderij en de gronden achtergelaten. Deze bevonden zich in een afgelegen gebied, ver van uw woonplaats. U hechtte er niet zoveel belang aan. Uw echtgenote is actief in de lokale politiek. Wanneer zij kritiek uitte op de regering werd dit haar niet steeds in dank afgenomen. Enkele jaren geleden werd in de eerste ronde van de gemeenteraadsverkiezingen het mandaat waar zij recht op had aan iemand anders toegekend. Voor zover u weet, had zij echter geen vijanden. Op 4 juli 2016 begon uw echtgenote dreigtelefoons te ontvangen. Er werd haar gevraagd geld te storten op een rekening. Indien jullie niet zouden betalen, zouden jullie vermoord worden. Op 6 juli 2016 deden jullie aangifte van de bedreigingen. De politie achterhaalde dat de oproepen afkomstig waren uit de gevangenis Puente Ayale maar ondernam verder niets. In de gevangenis zijn gewapende bendes actief. De identiteit van de daders is u evenwel niet bekend. Ook nadien ontving zij nog enkele dreigberichten. Uw echtgenote ging er evenwel niet op in. U verliet Venezuela op 29 juli 2016 samen met uw broer Gu. (O.V. X). Uw echtgenote verliet Venezuela op 5 augustus 2016. Op 9 augustus 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. In geval van terugkeer naar Venezuela vreest u voor uw leven. U acht de kans reëel dat de mensen die uw echtgenote bedreigden jullie zullen vermoorden.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 1 april 2013 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw identiteitskaart; uw geboorteakte; uw huwelijksakte; een bewijs van goed gedrag en zeden; uw diploma's; de oprichtingsakte en registratiedocumenten van uw bouwbedrijf; een bewijs van inhouding van BTW van april en juni 2016 waarmee u wil aantonen dat uw bedrijf actief was tot aan uw vertrek uit Venezuela; de reservatie van uw vliegtuigtickets, uw boarding passes en bagagesticker.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek steunt op dezelfde motieven als deze die werden ingeroepen door uw echtgenote, S.. In het kader van haar verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Venezuela bedreigd werd omwille van politieke redenen. U verklaarde meerdere keren dat u vanaf 4 juli 2016 bedreigingen verkreeg omdat u binnen uw partij, PSUV, kritiek had geuit op het regime (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 9 en 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat de bedreigingen aan uw adres afkomstig waren van groepen van de oppositie die u uit beeld wilden halen. U repte toen met geen woord over kritiek die u zelf zou gespuid hebben op het regime (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u **verscheidene keren** het recht van de oppositie om te betogen had verdedigd, waarop u verweten werd zelf tot de oppositie te behoren (CGVS I, p. 14-15). In het tweede onderhoud stelde u zelfs dat u tijdens partijvergaderingen **zeer vaak kritiek uitte op het regime**. Voor u zou de slinger zijn doorgeslagen sinds het wegvallen van de verkiezingen in 2010 en zou u vooral vanaf 2014 kritischer zijn geworden (CGVS II, p. 8-10).*

Gevraagd naar voorbeelden hiervan, verwees u opnieuw naar uw uitspraak dat de oppositie het recht had om te demonstreren en dat u dan ook niet akkoord kon gaan met plannen om demonstranten aan te vallen en te intimideren (CGVS II, p. 8-10). Andere voorbeelden kon u niet geven, hetgeen heel opmerkelijk is, gelet op uw bewering dat u jarenlang kritiek heeft geleverd. Deze verklaringen omtrent de door u geuite interne kritiek rijmen overigens niet met de vaststelling dat u lid van de regeringspartij bleef tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS I, p. 9). Ondanks de door u beweerde tegenwerkingen, bleef u uw sociale en politieke werk wel uitoefenen tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS II, p. 5, 7). U legde bovendien tal van foto's neer waarop u te zien bent met vooraanstaande leden van het huidige regime, tot en met president Maduro. U wilde hiermee aantonen dat u contacten onderhield met politici op hoog niveau. Volgens uw verklaringen werden deze foto's genomen in de periode van 2009 tot 2015 (CGVS I, p. 10; II, p. 12). Op minstens één van de foto's van u tijdens uw politieke activiteiten (die volgens de bestandsnaam genomen zou zijn op 4 april 2013) bent u bovendien te zien terwijl u campagne voert voor president Maduro, naast een stapel affiches en ander campagnemateriaal. De desbetreffende affiche werd volgens informatie waarover het CGVS beschikt gebruikt tijdens de verkiezingscampagne van Maduro van 2013. Tijdens deze campagne luidde de slogan van Maduro overigens 'Ik ben Chavez'. De vaststelling dat u zich destijds volledig achter deze campagne schaarde, stemt dan ook niet overeen met uw verklaring dat u zich niet als 'chavista' beschouwt (CGVS II, p. 8). Daarenboven wordt er in het door u neergelegde overzicht van de dreigberichten op geen enkele manier gerefereerd aan uw professionele/politieke activiteiten of uitspraken. Het lijkt daarentegen eerder te gaan om zuivere afpersing. Dit blijkt des te meer uit het laatste bericht, waarin gesteld wordt dat als u de gevraagde som betaalt, men u met rust zal laten. Mocht u daadwerkelijk reeds vanaf 2010 en intensief vanaf 2014 kritiek hebben gespuid op het regime, komt het overigens weinig logisch over dat men vanuit politieke hoek u pas midden 2016 zou proberen te treffen op dergelijke indirecte wijze maar u tegelijkertijd wel uw functie in de gemeente, en uw loon, mocht behouden. Gelet op deze vaststellingen hebt u geenszins aangetoond dat u omwille van interne kritiek binnen de regeringspartij PSUV, waarvan u lid bent, vervolgd zou worden in Venezuela.

Het loutere feit dat u beweert intern tegengewerkt geweest te zijn, zo werd u een keer teken gedaan dat u moest zwijgen, werd u verweten zelf tot de oppositie te behoren en werden bepaalde projecten die u voorstelde niet goedgekeurd, is op zich niet zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien uw verklaringen over de door u beweerde reden waarom u bedreigd werd geenszins geloofwaardig overkomt, komt ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen zelf in het gedrang. Het door u neergelegde overzicht van dreigberichten vormt vooreerst geen afdoende bewijs. Er is immers niet op een objectieve manier gestaafd hoe dit overzicht tot stand is gekomen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u de door u ingediende klacht bij de politie over de bedreigingen niet aantoonde. Uw verklaring dat u geen (kopie van het) proces-verbaal van de politie ontving omdat het een lopend onderzoek betrof (CGVS I, p. 12), kan niet overtuigen. Uw verklaring dat de politie niets ondernam stemt overigens niet overeen met uw verklaring dat de politie achterhaalde dat de telefonische oproepen uit de gevangenis van Puente Ayale kwamen (CGVS I, p. 12, 14). Uw echtgenoot stelde bovendien dat de PTJ na onderzoek te weten kwam dat er identiteitsfraude gepleegd was bij het rekeningnummer dat vermeld werd in een van de dreigberichten (CGVS echtgenoot I, p. 7). Het komt absoluut niet geloofwaardig over dat u, als lid en militante van de regeringspartij en als ambtenaar, uw politieke invloed en contacten niet zou hebben aangewend om dergelijke anonieme bedreiging, en de ernst ervan, te laten onderzoeken en bij Venezolaanse machthebbers kenbaar te maken (CGVS I, p. 16). Uw uitleg dat u dit niet deed uit angst omdat u had horen zeggen dat er politieke leiders waren vermoord en dat de politie samenwerkt met delinquenten overtuigt niet. U omschreef zichzelf immers als een sterke politieke figuur. Dat u voor de politie een risico en een bedreiging vormde omdat u binnen uw partij kritiek had gespuid op de regering (CGVS I, p. 16), is dan weer een blote bewering. Supra werd immers beargumenteerd dat het niet geloofwaardig is dat men u omwille van die kritiek vervolgde in Venezuela. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u na het krijgen van de laatste bedreiging, waarin vermeld staat dat u binnen het uur het gevraagde bedrag moest betalen, nog een maand in Venezuela verbleef. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vermeende belagers uw verblijfplaats kenden.

De vaststelling dat er na 6 juli 2016 geen enkele bedreiging volgde noch een ander incident in verband met uw veiligheid zich voordeed (CGVS I, p. 14), terwijl u pas op 5 augustus 2016 het land verliet en in tussentijd nog naar controles bij de arts ging en zaken in verband met uw werk regelde (CGVS I, p. 14; CGVS echtgenoot I, p. 4; vragenlijst CGVS echtgenoot, vraag 3.5) ondermijnt hoe dan ook de ernst van de door u beweerde bedreigingen.

Ook uw familie, die nochtans in de berichten genoemd wordt, kent momenteel geen problemen in Venezuela (CGVS I, p. 16). U beweerde dat u de desbetreffende nummers had geblokkeerd en een pet droeg om naar buiten te komen (CGVS I, p. 14). Indien uw belagers er daadwerkelijk op uit waren u te vermoorden of hoe dan ook te treffen, komen deze maatregelen niet als voldoende doeltreffend over om u tegen dergelijke bedoelingen te beschermen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient geconcludeerd te worden dat u uw vrees om vermoord te worden door de personen die u anoniem bedreigd hebben niet aannemelijk gemaakt heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade.

Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. X). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. X, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden

geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uw echtgenoot bezit drie huizen, stond aan het hoofd van een bouwbedrijf en beschikt in het kader daarvan over bouwmachines (CGVS echtgenoot II, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw sociale en politieke activiteiten en uw reisroute staan niet ter discussie.

Over het overlijden van uw zoon in 2014 verklaarde u dat hij het slachtoffer werd van een bende misdadigers. Dit feit is een symptoom van het veelvoorkomend gemeenrechtelijk geweld in Venezuela. U verbleef nadien nog twee jaar in Venezuela. Dit feit staat los van uw uiteindelijke vluchtaanleiding. U verklaarde overigens dat één van de daders momenteel in de gevangenis zit in Venezuela (CGVS I, p. 5)."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, professionele activiteiten en reisroute staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (S.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit Caracas. U bent gescheiden van Mario José Salas, de vader van uw kinderen. U bent nadien gehuwd met G. (O.V. 8.298.429). Van jongs af aan zette u zich vrijwillig in voor de sociaal zwakkere bevolking in uw wijk. U werkte samen met gezondheidscomités en vrouwenorganisaties. In 2005 stelde u zich voor het eerst kandidaat bij de lokale verkiezingen voor de regeringspartij Unidad de Vencedores Electorales (UVE), de voorganger van de huidige Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV). U werd verkozen als voorzitter van de parochie 'Coche', één van de 22 parochies van Caracas. U stond in voor onder andere bouwvergunningen, huisvesting en gezondheidszorg. U werd verkozen voor een mandaat van vijf jaar. In plaats van nieuwe verkiezingen te organiseren in 2010 werd de parochieraad afgeschaft en vervangen door het huis van de wetgevende macht. U werd als ambtenaar benoemd. Ook al werd uw beslissingsbevoegdheid u ontnomen, in de praktijk bleef u hetzelfde werk uitvoeren, hetgeen u ook deed tot uw vertrek uit Venezuela. Waar u aanvankelijk in de idealen van Chavez geloofde, zag u langzaamaan dat wetten en regels niet meer gerespecteerd werden. U uitte hierover uw ongenoegen tijdens vergaderingen. Bij interne verkiezingen in 2013 voor de functie van gemeenteraadslid werd u opzijgeschoven door het partijbestuur. Armando Graterol werd als winnaar aangeduid terwijl u de meeste stemmen had behaald. Op 13 augustus 2014 werd uw zoon B. vermoord. Hij zag dieven die een achteruitkijkspiegel van een auto stalen. Hij sprak hen aan waarop één van hen zijn pistool trok en hem doodschoot. Ondertussen escaleerden politieke protestmarsen in het land. In verscheidene vergaderingen sprak u zich uit tegen het aanvallen van manifestanten. U zei dat de oppositie het recht had om te demonstreren en dat dit niet de weg van het socialisme was. Er werd u teken gedaan dat u moest zwijgen. U werd ook uitgescholden en verweten zelf tot de oppositie te behoren. U merkte dat uw aanvragen voor sociale projecten minder en minder goedgekeurd raakten op de ministeries van gezondheid en huisvesting. Het gebeurde voortdurend dat uw aanvragen verdwenen. U voelde dit aan alsof u werd buitengesloten. U vermoedt dat u werd tegengewerkt omdat u kritiek had geleverd en dat het regime u als een bedreiging begon te zien omdat u iemand was die door haar sociaal werk veel steun genoot bij de bevolking. Op 4 juli 2016 begon u dreigberichten en dreigtelefoons te ontvangen op uw gsm. Er werd u gevraagd om een som geld te betalen om kogels te kunnen kopen. De persoon die u belde gaf u tevens een beschrijving van de kleding die u of uw zoon droeg. Het gegeven dat u in de gaten werd gehouden boezemde u een ontzettende angst in. U deed aangifte bij de politie. De oproepen bleken afkomstig te zijn uit de gevangenis Puente Ayale. U vroeg om een kopie van uw klacht maar kreeg niets mee omdat het onderzoek nog lopende was. De politie ondernam echter niets. Het is bekend dat de politie samenwerkt met criminele bendes en betrokken is bij ontvoering. U kende geen rust meer. U vermoedt dat u bedreigd werd vanwege kritiek die u had geuit op de regering.

U had geen vijanden en gaat er dan ook vanuit dat de bedreigingen uit politieke hoek komen. Uw echtgenoot G. verliet Venezuela op 29 juli 2016. Zelf vertrok u op 5 augustus 2016. Op 9 augustus 2016 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat de mensen die u bedreigden u en uw echtgenoot zullen vermoorden. Naast de hierboven geschetste vluchtmotieven verwees u naar het gebrek aan voedsel, de gebrekkige gezondheidszorg en de afwezigheid van vrijheid in Venezuela.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 22 november 2013 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw identiteitskaart; uw geboorteakte; uw huwelijksakte; de overlijdensakte en begrafenisakte van uw zoon.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u verder nog volgende documenten neer: een document van de kiescommissie dat bevestigt dat u verkozen werd bij de gemeentelijke en parochiale verkiezingen van 7 augustus 2005; een document van Freddy Bernal met uw verkiezingsresultaat in 2005; een identificatiebewijs dat aantoonde dat u aan het hoofd staat van de parochie Coche, uitgereikt op 24 maart 2010; een badge van uw werk voor de gemeenteraad van Libertador; verscheidene foto's waarop u te zien bent met diverse vooraanstaande politici van de PSUV waaronder de burgemeester van Caracas, verscheidene ministers en president Maduro; een groot aantal foto's van u tijdens uw sociale en politieke activiteiten; een lijst met url's naar artikelen en reportages over georganiseerde misdaad, schendingen van mensenrechten, moorden op politici, moorden op ingenieurs, de criminaliteit in Las Mayas; een overzicht van de dreigberichten die u ontving op 6 en 7 juli 2016; een attest van arbeidsongeschiktheid tot 12 augustus 2016 wegens een gynaecologische ingreep; een document waaruit blijkt dat de dochter van uw echtgenoot geen toestemming kreeg om samen met u het land te verlaten; de reservatie van uw vliegtuigticket, uw boarding passes en uw bagagesticker.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Venezuela bedreigd werd omwille van politieke redenen. U verklaarde meerdere keren dat u vanaf 4 juli 2016 bedreigingen verkreeg omdat u binnen uw partij, PSUV, kritiek had geuit op het regime (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 9 en 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat de bedreigingen aan uw adres afkomstig waren van groepen van de oppositie die u uit beeld wilden halen. U repte toen met geen woord over kritiek die u zelf zou gespuid hebben op het regime (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u **verscheidene keren** het recht van de oppositie om te betogen had verdedigd, waarop u verweten werd zelf tot de oppositie te behoren (CGVS I, p. 14-15). In het tweede onderhoud stelde u zelfs dat u tijdens partijvergaderingen **zeer vaak kritiek uitte op het regime**. Voor u zou de slinger zijn doorgeslagen sinds het wegvallen van de verkiezingen in 2010 en zou u vooral vanaf 2014 kritischer zijn geworden (CGVS II, p. 8-10). Gevraagd naar voorbeelden hiervan, verwees u opnieuw naar uw uitspraak dat de oppositie het recht had om te demonstreren en dat u dan ook niet akkoord kon gaan met plannen om demonstranten aan te vallen en te intimideren (CGVS II, p. 8-10). Andere voorbeelden kon u niet geven, hetgeen heel opmerkelijk is, gelet op uw bewering dat u jarenlang kritiek heeft geleverd. Deze verklaringen omtrent de door u geuite interne kritiek rijmen overigens niet met de vaststelling dat u lid van de regeringspartij bleef tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS I, p. 9). Ondanks de door u beweerde tegenwerkingen, bleef u uw sociale en politieke werk wel uitoefenen tot aan uw vertrek uit Venezuela (CGVS II, p. 5, 7). U legde bovendien tal van foto's neer waarop u te zien bent met vooraanstaande leden van het huidige regime, tot en met president Maduro. U wilde hiermee aantonen dat u contacten onderhield met politici op hoog niveau. Volgens uw verklaringen werden deze foto's genomen in de periode van 2009 tot 2015 (CGVS I, p. 10; II, p. 12).*

Op minstens één van de foto's van u tijdens uw politieke activiteiten (die volgens de bestandsnaam genomen zou zijn op 4 april 2013) bent u bovendien te zien terwijl u campagne voert voor president Maduro, naast een stapel affiches en ander campagnemateriaal. De desbetreffende affiche werd volgens informatie waarover het CGVS beschikt gebruikt tijdens de verkiezingscampagne van Maduro van 2013. Tijdens deze campagne luidde de slogan van Maduro overigens 'Ik ben Chavez'.

De vaststelling dat u zich destijds volledig achter deze campagne schaarde, stemt dan ook niet overeen met uw verklaring dat u zich niet als 'chavista' beschouwt (CGVS II, p. 8). Daarenboven wordt er in het door u neergelegde overzicht van de dreigberichten op geen enkele manier gerefereerd aan uw professionele/politieke activiteiten of uitspraken. Het lijkt daarentegen eerder te gaan om zuivere afpersing. Dit blijkt des te meer uit het laatste bericht, waarin gesteld wordt dat als u de gevraagde som betaalt, men u met rust zal laten. Mocht u daadwerkelijk reeds vanaf 2010 en intensief vanaf 2014 kritiek hebben gespuid op het regime, komt het overigens weinig logisch over dat men vanuit politieke hoek u pas midden 2016 zou proberen te treffen op dergelijke indirecte wijze maar u tegelijkertijd wel uw functie in de gemeente, en uw loon, mocht behouden. Gelet op deze vaststellingen hebt u geenszins aangetoond dat u omwille van interne kritiek binnen de regeringspartij PSUV, waarvan u lid bent, vervolgd zou worden in Venezuela.

Het loutere feit dat u beweert intern tegengewerkt geweest te zijn, zo werd u een keer teken gedaan dat u moest zwijgen, werd u verweten zelf tot de oppositie te behoren en werden bepaalde projecten die u voorstelde niet goedgekeurd, is op zich niet zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien uw verklaringen over de door u beweerde reden waarom u bedreigd werd geenszins geloofwaardig overkomt, komt ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen zelf in het gedrang. Het door u neergelegde overzicht van dreigberichten vormt vooreerst geen afdoende bewijs. Er is immers niet op een objectieve manier gestaafd hoe dit overzicht tot stand is gekomen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u de door u ingediende klacht bij de politie over de bedreigingen niet aantoonde. Uw verklaring dat u geen (kopie van het) proces-verbaal van de politie ontving omdat het een lopend onderzoek betrof (CGVS I, p. 12), kan niet overtuigen. Uw verklaring dat de politie niets ondernam stemt overigens niet overeen met uw verklaring dat de politie achterhaalde dat de telefonische oproepen uit de gevangenis van Puente Ayale kwamen (CGVS I, p. 12, 14). Uw echtgenoot stelde bovendien dat de PTJ na onderzoek te weten kwam dat er identiteitsfraude gepleegd was bij het rekeningnummer dat vermeld werd in een van de dreigberichten (CGVS echtgenoot I, p. 7). Het komt absoluut niet geloofwaardig over dat u, als lid en militante van de regeringspartij en als ambtenaar, uw politieke invloed en contacten niet zou hebben aangewend om dergelijke anonieme bedreiging, en de ernst ervan, te laten onderzoeken en bij Venezolaanse machthebbers kenbaar te maken (CGVS I, p. 16). Uw uitleg dat u dit niet deed uit angst omdat u had horen zeggen dat er politieke leiders waren vermoord en dat de politie samenwerkt met delinquenten overtuigt niet. U omschreef zichzelf immers als een sterke politieke figuur. Dat u voor de politie een risico en een bedreiging vormde omdat u binnen uw partij kritiek had gespuid op de regering (CGVS I, p.16), is dan weer een blote bewering. Supra werd immers beargumenteerd dat het niet geloofwaardig is dat men u omwille van die kritiek vervolgde in Venezuela. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u na het krijgen van de laatste bedreiging, waarin vermeld staat dat u binnen het uur het gevraagde bedrag moest betalen, nog een maand in Venezuela verbleef. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vermeende belagers uw verblijfplaats kenden. De vaststelling dat er na 6 juli 2016 geen enkele bedreiging volgde noch een ander incident in verband met uw veiligheid zich voordeed (CGVS I, p. 14), terwijl u pas op 5 augustus 2016 het land verliet en in tussentijd nog naar controles bij de arts ging en zaken in verband met uw werk regelde (CGVS I, p. 14; CGVS echtgenoot I, p. 4; vragenlijst CGVS echtgenoot, vraag 3.5) ondermijnt hoe dan ook de ernst van de door u beweerde bedreigingen. Ook uw familie, die nochtans in de berichten genoemd wordt, kent momenteel geen problemen in Venezuela (CGVS I, p. 16). U beweerde dat u de desbetreffende nummers had geblokkeerd en een pet droeg om naar buiten te komen (CGVS I, p. 14). Indien uw belagers er daadwerkelijk op uit waren u te vermoorden of hoe dan ook te treffen, komen deze maatregelen niet als voldoende doeltreffend over om u tegen dergelijke bedoelingen te beschermen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient geconcludeerd te worden dat u uw vrees om vermoord te worden door de personen die u anoniem bedreigd hebben niet aannemelijk gemaakt heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uw echtgenoot bezit drie huizen, stond aan het hoofd van een bouwbedrijf en beschikt in het kader daarvan over bouwmachines (CGVS echtgenoot II, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw sociale en politieke activiteiten en uw reisroute staan niet ter discussie. Over het overlijden van uw zoon in 2014 verklaarde u dat hij het slachtoffer werd van een bende misdadigers. Dit feit is een symptoom van het veelvoorkomend gemeenrechtelijk geweld in Venezuela. U verbleef nadien nog twee jaar in Venezuela. Dit feit staat los van uw uiteindelijke vluchtaanleiding. U verklaarde overigens dat één van de ouders momenteel in de gevangenis zit in Venezuela (CGVS I, p. 5).

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake tweede verzoeker (Gu.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit Guarenas in de staat Miranda. Anno 2002 en 2003 nam u deel aan enkele betogingen tegen toenmalig president Hugo Chavez. U ondertekende ook een petitie voor zijn afzetting. Verder ondernam u geen politieke activiteiten. De lijst met ondertekenaars, de zogenaamde 'Tasconlijst', werd later openbaar gemaakt. Toen u enkele jaren later uw kredietkaart wilde vernieuwen, werd u dit geweigerd. Tevens maakte u niet langer aanspraak op een job bij de overheid. U verliet Venezuela vanwege de algemene slechte economische situatie, het gebrek aan voedsel, het wegvallen van medische zorgen en de welig tierende onveiligheid. Zelf verdiende u te weinig om uw familie te onderhouden. Toen u uw broer G. (O.V. X), die een eigen bedrijf heeft en afgeperst werd, voorstelde om naar Europa te migreren, besloot u dan ook deze kans aan te grijpen in de hoop uw familie een betere toekomst te kunnen bieden. U verliet Venezuela op 29 juli 2016 samen met uw broer G. en diens echtgenote, S. (O.V. X). Op 19 augustus 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. In geval van terugkeer naar Venezuela vreest u in de eerste plaats het slachtoffer te worden van de georganiseerde misdaad. Aangezien u in het buitenland hebt verbleven, zal men ervan uitgaan dat u over euro's of dollars beschikt. Daarnaast hebt u ook geen werk en geen inkomen meer om uw familie te ondersteunen.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 30 april 2014 met een geldigheidsduur van vijf jaar, uw identiteitskaart, uw vliegtuigticket en boarding pass, en uw toestemming aan uw echtgenote om samen met uw minderjarige dochter het land te verlaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie heeft aannemelijk gemaakt. Het feit dat u jaren na het ondertekenen van de zogenaamde 'Tascon-lijst' een kredietkaart werd geweigerd door uw bank, nadat deze genationaliseerd was, en dat u een job bij de overheid werd geweigerd (CGVS I, p. 5; II, p. 4-5), is op zich onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde aan verder nooit problemen te hebben ondervonden met de Venezolaanse autoriteiten, noch met andere burgers (CGVS I, p. 5). Behalve deelname aan enkele demonstraties tegen Chavez en het ondertekenen van een petitie voor zijn afzetting in de vroege jaren 2000, de zogenaamde 'Tascon-lijst' waar hierboven reeds werd naar verwezen, ontplooipte u nooit politieke activiteiten in Venezuela. U was nooit lid van een politieke partij (CGVS I, p. 4-5). De redenen die uw vertrek ingaven, namelijk de slechte economische situatie, de gebrekkige medische zorgen en de algemene onveiligheid (CGVS I, p. 5; II, p. 5), ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voor wat betreft uw vrees om net als uw broer G. afgeperst te worden omdat u dichtbij hem stond en met hem samenwerkte (CGVS I, p. 5), dient erop gewezen te worden dat inzake hun verzoek werd overgegaan tot een weigeringsbeslissing door het Commissariaat-generaal aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bedreigd werd in Venezuela. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u ten gevolge van uw broer ook problemen zou kennen in Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Volgens uw verklaringen hebt u ruime ervaring opgedaan in de hotelsector en werkte u daarnaast nog voor het bedrijf van uw broer G.. Deze stond aan het hoofd van zijn eigen bouwbedrijf, bezat in het kader daarvan bouwmachines, en is daarnaast nog eigenaar van drie huizen (CGVS G. 19 september 2018, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voor wat betreft uw verklaring dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela slachtoffer zou worden van de georganiseerde misdaad die er van zou uitgaan dat u over dollars of euro's beschikt, en dat u bij aankomst zelfs niet in staat zal zijn om een taxi te nemen (CGVS II, p. 5), dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in het bijzonder in het oog zou lopen van de georganiseerde misdaad omwille van uw socio-economische profiel. Het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dat dit niet het minimum niveau van hardheid bereikt om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Inzake de procedure

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoeken om internationale bescherming die door verzoekster S. en eerste verzoeker Gi. enerzijds, en door tweede verzoeker Gu. anderzijds werden ingediend nauw verbonden zijn. Deze samenhang blijkt tevens uit het feit dat zij *quasi* identieke verzoekschriften hebben ingediend. Omwille van deze vastgestelde samenhang worden de dossiers in het kader van een goede rechtsbedeling gevoegd.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften van 25 januari 2019 een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Tweede verzoeker Gu. stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij samen met zijn broer (eerste verzoeker Gi., CGVS X) werkte, wie met de dood bedreigd werd, als gevolg van de door zijn echtgenote (verzoekster S., CGVS X) geuite kritiek op de regering.

Verzoekers betogen dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stellen dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijzen erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden, alsook dat mensen vermoed van verzet of van samenzwering tegen de regering, en hun familieleden, gefolterd worden. Ze halen volgende informatie aan: "Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019", "Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019", "The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018". Ze wijzen tevens op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Vénézuéla: Situation sécuritaire" van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 24). Verder halen verzoekers aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de "wet tegen haat" in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship" van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press" van 6 februari 2018).

Verzoekers wijzen erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekers stellen dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (COI Focus, p. 5). Verzoekers wijzen erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8).

Verzoekers stellen dat er "tientallen van duizenden "Colectivos" [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen", dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren.

Ze beklemtonen dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, "Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President" van 22 april 2017).

Verzoekers stellen dat de Colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Verzoekers halen de recente politieke veranderingen en erge spanningen aan (*"RTBF, Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019"*, *"The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019"*, *"BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019"*). Ze stellen dat het risico op militaire confrontatie blijft bestaan.

Verzoekers benadrukken dat uit de COI Focus *"Le retour des ressortissants Vénézuéliens"* van 10 januari 2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffende de situatie van gedwongen terugkeerders, maar dat deze COI Focus niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en evenmin online raadpleegbaar is. Verzoekers betogen dat de grootste voorzichtigheid dient worden toegepast, in het bijzonder gezien de gespannen actuele en socio-economische situatie in Venezuela en de laatste golf van repressie tegen de oppositie volgend op de protestmarsen van 21-25 januari 2019.

Wat de socio-economische situatie betreft stellen verzoekers dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als *"situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès"* (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekers betogen dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus *"Vénézuëla: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkels. Ze stellen verder dat de COI Focus *"Vénézuëla- Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 inderdaad meldt dat *"de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is"* (p. 21, p. 23). Verzoekers wijzen er tevens op dat de COI Focus vermeldt dat *"precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt"*. Verzoekers stellen verder dat de *"publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer"* niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er *"een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel"* is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekers benadrukken dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijzen naar UNHCR *"Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn"* van 9 februari 2018.

Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. benadrukken dat verzoekster S. medische zorg en opvolging nodig heeft en dat zelfs basismedicijnen en medisch materieel niet meer beschikbaar zijn in Venezuela.

Ze wijzen er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39). Verzoekers benadrukken dat *"de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34)."*

Verzoekers wijzen er nog op dat de *"High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces"* (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

Verzoekers betogen dat ze ingeval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Tweede verzoeker Gu. meent dat *"zijn broer en zijn schoonzus een oprechte inspanning hebben geleverd om hun asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hen het voordeel van twijfel toegekend moet worden"*. Tweede verzoeker Gu. bevestigt dat hij door de bedreigingen tegen zijn broer en zijn schoonzus dezelfde vervolgingen vreest, omdat hij samen met zijn broer werkte. Wat betreft de subsidiaire bescherming geven verzoekers een theoretische uiteenzetting. Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. benadrukken andermaal verzoeksters nood aan medische zorg en opvolging en dat ze ten gevolge hiervan bijzonder kwetsbaar is.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)*”.

Tweede verzoeker Gu. bekrachtigt de verklaringen van zijn broer en schoonzus (eerste verzoeker Gi. en verzoekster S.) betreffende de bedreigingen die ze ondergaan zijn, en hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Tweede verzoeker Gu. bevestigt dat hij vreest om zelfs ook gevisieerd te worden, omdat hij hecht met zijn broer is en samen met hem werkte in Venezuela. Hij verwijst bovendien naar de middelen *supra*, waar aangetoond wordt dat familieleden van mensen die kritiek uitten tegen de regering ook gevisieerd worden.

Wat betreft de oorzaak van de bedreigingen tegen verzoekster S., bevestigt verzoekster S. dat *“ze ervan overtuigd is dat de bedreigingen van haar eigen partij kwamen, omdat ze een gevaar vormde tegen de regering door haar herhaaldelijke kritieken”*. Ze stelt te veronderstellen dat *“er een missverstand was met de tolk. Verzoekster heeft tijdens een afspraak in onze kantoor uitgelegd dat het dezelfde tolk was bij de DVZ en tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, en dat ze soms iets moeilijkheden had om met de tolk te spreken.”*. Eerste verzoeker Gi. en verzoekster betogen dat de *protection officer* verzoekster op geen enkel moment heeft geconfronteerd met *“deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid”* en voeren aan dat dit een schending van artikel 17, § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen betreft.

Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. stellen vervolgens vast dat *“verzoekster verweten [wordt] dat ze alleen voorbeelden kan geven betreffend haar kritiek tegen de regering aangaande de recht van de oppositie om te demonstreren”*. Ze betogen dat verzoekster duidelijk heeft uitgelegd dat *“dit thema het grootste deel uitmaakte van haar kritiek”*, dat *“ze tegen het gebruik van geweld was, ze heeft partijvergaderingen gedetailleerd waar de leden planden om de betogers te intimideren, om de politie in te zetten, de marsen te sabotagen, barricades op te stellen... (CGVS 1 p8)”* en dat verzoekster *“concrete voorbeelden [heeft] gegeven van vergaderingen, namen van aanwezige leden, en platen van vergaderingen gegeven (GGVS 1 p9-10)”*.

Waar het CGVS verzoekster verwijt dat ze tot aan haar vertrek lid gebleven is van haar partij, benadrukken eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. dat verzoekster duidelijk heeft verklaard *“dat ze bang was, en dat andere leden van haar partij die kritiek geuit hadden, of andere politici ontvoerd en vermoord werden (CGVS 1 p17)”*. Ze wijzen erop dat verzoekster voorzichtig moest zijn en dat ze bovendien ook haar loon verdiende door haar positie als ambtenaar en lid van de partij, en ze dus ook niet kon stoppen te werken. Waar verweerder stelt dat het feit dat verzoekster zich niet als *“chavista”* beschouwt, niet overeenstemt met het feit dat ze tot aan haar vertrek als ambtenaar verder werkte en aan de campagne van Maduro mee hielp, hernemen eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. dat verzoekster voorzichtig moest zijn en de campagne moest ondersteunen om haar job te kunnen behouden.

Wat betreft de stelling van het CGVS dat de dreigberichten tegen verzoekster S. eerder op *“zuivere afpersing”* lijken omdat de dreigberichten haar functie niet vermeldden, wijzen eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. erop dat verzoekster had verklaard dat ze geen vijanden *“buiten haar politieke partij heeft, en dat ze heel populair bij de bevolking is omdat ze vele sociale projecten opgesteld heeft”*. Ze leggen uit dat verzoekster wegens haar populariteit binnen de bevolking door haar herhaaldelijke kritiek tegen de regering langzaam als een bedreiging tegen de partij werd beschouwd door de leden van de partij.

Waar het CGVS beweert *“dat het weinig logisch is dat haar partij haar pas in 2016 probeerde te treffen, terwijl ze al sinds 2010-2011 haar kritiek uitte”*, wijzen verzoekers erop dat verzoekster verklaard heeft dat *“ze al sinds het begin van haar kritiek ter zijde geschoven werd, uitgescholden werd. In 2014 werd haar kritiek sterker, en in 2016 begonnen de bedreigingen op haar leven, samen met de versterking van de algemene repressie tegen de oppositie in Venezuela.”*

Wat betreft de bedreigingen tegen eerste verzoeker Gi. en verzoekster S., bevestigt verzoekster haar verklaringen dat ze geen document kreeg van de politie, omdat het onderzoek lopend was.

Waar het CGVS beweert dat niet aannemelijk is dat *“verzoekster haar politieke connecties niet gebruikt zou hebben om de bedreigingen bij de “Venezolaanse machthebbers kenbaar te maken” (beslissing p3)”*, bekrachtigt verzoekster *“haar uitleg volgens de welk ze bang was, omdat de politie samen met de criminele banden werkt”*. Ze geeft aan dat dit door objectieve bronnen *supra* bevestigd wordt.

Bovendien wijst verzoekster erop dat ze geen belangrijke steun meer binnen haar partij had, *“zoals ze verklaard heeft werd de te zijde geschoven en uitgescholden wegens haar kritiek”*. Ze haalt aan dat ze bovendien geen hooggeplaatste functie binnen de partij had (eerder een gemiddelde), maar dat ze hoofdzakelijk public relations werk deed (CGVS 1 p. 6), waardoor ze ook veel steun had binnen de bevolking.

Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. halen aan dat het CGVS meent dat *“omdat verzoekster nog een maand na de bedreigingen in Venezuela gebleven is, zonder nieuwe problemen te krijgen, dit de ernst van haar vrees ondermijnt”*. Ze benadrukken dat verzoekster duidelijk heeft verklaard *“dat ze nog in Venezuela bleef omdat ze een operatie ondergaan had, en ze op de toelating van de aarts wachtte om reizen te kunnen (ze heeft dit ook door een attest gestaakt)”* (CGVS 1 p14), dat ze bovendien *“haar telefoon nummers geblokkeerd”* had zodat normaal is *“dat ze geen nieuwe bedreigingen ontving (CGVS 1 p14)”* en dat ze ook maatregelen nam *“toen ze naar de aarts ging (ze was heel voorzichtig).”*

Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. wijzen erop dat de commissaris-generaal in verschillende andere beslissingen *“herkent dat terugkerende Venezolanen met een “specifieke profiel” “problemen ondervinden” met de overheden (zie screenshots van beslissingen in bijlage stuk 11)”* en dat een van deze profielen *“mensen “waarvan vermoed word dat de gekant zijn tegen de Venezolaanse regering” is*. Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. benadrukken dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster lid van de regeringspartij was en verzoekster volhardt dat *“ze herhaaldelijk openlijk kritiek uitte tegen haar partij”*. Verzoekster stelt te volharden dat ze bij een terugkeer legitiem vreest om gearresteerd en mishandeld te worden wegens haar kritiek tegen de partij.

Wat betreft de socio-economische situatie van verzoekers menen zij dat de commissaris-generaal op zeer zwakke manier motiveert. Eerste verzoeker Gi. benadrukt duidelijk te hebben verklaard dat *“zijn bedrijf stil staat, en dat er geen opdrachten zijn door de moeilijke economische situatie (CGVS 1 p5 en CGVS 2 p6).”*. Verzoekster S. benadrukt duidelijk te hebben verklaard dat *“haar familie in een moeilijke situatie is, en dat ze van de gebrek aan voedsel en medicijnen lijden (CGVS 2 p2-3)”*. Tweede verzoeker Gu. merkt op dat de *“beslissing beperkt zich tot het vaststellen dat verzoeker veel ervaring in het hotelsector heeft, en dat zijn broer een bouwbedrijf en bouwmachines bezit, zowel als drie huizen”*, terwijl tweede verzoeker Gu. duidelijk heeft verklaard *“dat er wegens de economische crisis geen hotel is die aan werft (CGVS 1 p5), en zijn broer heeft uitgelegd dat zijn bedrijf stil staat, en dat er geen opdrachten zijn door de moeilijke economische situatie (CGVS 1 p5 en CGVS 2 p6).”*. Verzoekster S. stelt duidelijk te hebben verklaard *“dat haar familie in een moeilijke situatie is, en dat ze van gebrek aan voedsel en medicijnen lijden (CGVS 2 p2-3)”*, maar dat de bestreden beslissing hierover geen woord rept. Ook tweede verzoeker Gu. stelt duidelijk te hebben verklaard dat *“zijn familie in een moeilijke situatie is, en dat ze van de gebrek aan voedsel en medicijnen lijden (CGVS 2 p5-6)”*.

Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de situatie van inflatie en ondervoeding en verwijst naar *“The Guardian, “Life’s a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent”, 25/06/2018”*.

Verzoekers wijzen tevens op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tot slot menen verzoekers dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet meer actueel is en dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.

In hoofddorde wordt gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekers te erkennen als vluchteling,*

In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekers de subsidiaire bescherming toe te kennen,

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie, en de erge onveiligheid situatie”.

3.2. Stukken

Bij hun respectievelijke verzoekschriften voegen verzoekers volgende stukken:

- “2. UNHCR, “Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>
3. New-York Times, “Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President”, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>
4. VOA News, “Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship”, 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided- censorship/4108673 .html>
5. Committee to Protect Journalists, “Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press”, 06/02/2018, <https://cpj .org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with- anot.php>
6. The Guardian, Fernando Albán: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>
7. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger- punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under- nicolas-maduro/>
8. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtb.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d-autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id= 10141094
9. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
10. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us- aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
11. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america- 47348293>”.

Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. voegen bij hun verzoekschrift nog volgend stuk toe:

“12. Screenshot van de van weigering beslissing van internationale bescherming tegen Venezolaanse burgers p5 (Hernandez)”.

Bij de verweernota van 20 maart 2019 in het dossier van eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. voegt verweerder de COI Focus “Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019.

Bij de verweernota van 20 maart 2019 in het dossier van tweede verzoeker Gu. voegt verweerder de COI Focus “Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019, de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming ten aanzien van eerste verzoeker Gi. en de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming ten aanzien van verzoekster S..

Bij de respectievelijke aanvullende nota's van 23 januari 2020 legt verweerder volgende stukken neer :

“COI Focus Venezuela: Situation socio-économique van 20 april 2018

Venezuela. Situational update and 2019 outlook.

Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.

Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.

10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.

AI – Venezuela 2017-2018

The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.

Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.

Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.

The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.

Venezuelans turn to food production amid crisis.

Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”

Daarbij werden nog hyperlinks naar “COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019 dat steunt op talrijke rapporten onder meer “Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, opgesteld door OHCHR en “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019.

Bij aanvullende nota's van 29 januari 2020 voegen verzoekers ook nog volgende stukken bij: een originele kopie van de klacht van verzoekster als gevolg van doodsb bedreigingen van 6 juli 2016 (stuk A); vier persartikels van 14 september 2015, 28 juni 2016 en twee van 22 december 2019 inzake de moord op lokale Venezolaanse politici; arbeidsovereenkomsten van verzoekers; en er wordt verwezen naar het risico op afpersing omwille van hun gegoede financiële situatie in Venezuela.

Bij aanvullende nota van 13 maart 2020 leggen verzoekers nog neer: een beëdigde vertaling van de klacht van verzoekster als gevolg van doodsb bedreigingen van 6 juli 2016 en een mail gestuurd naar UNHCR op 30 januari 2020.

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.4.1. Verzoekster S. verklaart Venezuela te zijn ontvlucht omdat zij er omwille van politieke redenen zou bedreigd worden. Uit de verklaringen van eerste verzoeker Gi. blijkt dat hij zijn verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als deze die werden ingeroepen door zijn echtgenote, verzoekster S. (notities van het persoonlijk onderhoud van 27 maart 2017 van eerste verzoeker Gi. (hierna: notities Gi. 1), p. 6, p. 8-9). Tweede verzoeker Gu. vreest in geval van terugkeer naar Venezuela eveneens problemen omwille van het feit dat hij samen met zijn broer (eerste verzoeker Gi.) werkte, die met de dood bedreigd werd, als gevolg van de door zijn echtgenote (verzoekster S.) geuite kritiek op de regering. Tweede verzoeker Gu. stelt tevens problemen te kennen omwille van de aanwezigheid van zijn naam op de Tascon-lijst. Alle verzoekers (S., Gi. en Gu.) verwijzen naar de slechte socio-economische situatie en de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.

3.4.2. Aangaande de politieke problemen van verzoekster S. en de hieruit afgeleide problemen van eerste verzoeker Gi. en tweede verzoeker Gu..

3.4.2.1. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoekster S. bij aankomst in België verklaarde dat zij haar land ontvlucht was omdat zij er bedreigd werd door groepen van de oppositie die haar uit beeld wilden halen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoekster wijzigt nadien haar asielrelaas en vult het verder aan naarmate de procedure loopt. Zo stelde verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het commissariaat-generaal dat ze verschillende keren het recht van de oppositie om te betogen had verdedigd, waarop zij door haar partijgenoten zelf verweten werd tot de

oppositie te behoren (*"De oppositie wilde demonstreren. Zij wilden dat niet toelaten. Ik had gezegd dat de oppositie de kans moest krijgen om te demonstreren. Ik had dat niet moeten zeggen want ik werd verweten van de oppositie te zijn."*), notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster S. van 27 maart 2017 (hierna: notities S. 1), p. 14; *"U zei dat u kritiek had gegeven op de regering. Was het enkel een pleidooi om een demonstratie van de oppositie toe te laten? Of andere vormen van kritiek?"*, *"Nee, alleen maar het verdedigen van het recht van de oppositie om te demonstreren. In een vrij en democratisch land heeft iedereen het recht om zijn ideeën kenbaar te maken."*, *"Hebt u meermaals gepleit voor het recht van de oppositie om te betogen?"*, *"Verschillende keren"*, notities S. 1, p. 15). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelde verzoekster zelfs dat ze zeer vaak kritiek heeft geuit op het regime (notities van het persoonlijk onderhoud van 19 september 2018 van verzoekster S. (hierna: notities S. 2), p. 9). De Raad kan niet aannemen dat verzoekster niet zou weten of vergeten zijn of ze bedreigd werd door leden van de oppositie, dan wel door haar eigen regeringsgezinde partij. Verzoeksters meest essentiële motieven waarop haar gehele verzoek om internationale bescherming rust zijn dus strijdig en fundamenteel onverzoenbaar. Ze komen dan ook verzonnen voor nu over dergelijke langdurige maar evidente ervaringen bezwaarlijk kan gemist worden indien ze op werkelijkheid berusten.

3.4.3. Waar eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. in hun verzoekschrift stellen dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster S. problemen waren met de tolk, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Vooreerst zijn de vragen kort, eenvoudig, klaar en duidelijk zodat daarover geen misverstand kan zijn, zeker niet door een persoon met een carrière in public relations. De verklaringen van verzoekster S. en de vragenlijst werden verzoekster voorgelezen in het Spaans en door haar ondertekend, waarbij zij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoekster was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van de herlezing van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en haarzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer haar daarover uitdrukkelijk gevraagd werd (*"Opmerkingen over uw eerste gehoor op DVZ?"*, *"nee"*, *"Zelfs al was het gehoor op DVZ kort, heeft u er alle essentiële elementen, redenen verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw AA?"*, *"Ik heb ze kort vermeld"*, notities S. 1, p. 2).

3.4.4. Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. betogen verder dat zij overeenkomstig artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 hadden moeten worden geconfronteerd met de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren"*. Dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien had verzoekster kennis van de vragenlijst en kreeg ze bij het CGVS de kans deze recht te zetten bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud. Voorts kan nog worden opgemerkt dat de verzoekers door middel van de bestreden beslissing kennis hebben genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid hebben gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook hebben gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en de verzoekers niet langer belang hebben bij het aanvoeren van een schending van die bepaling.

3.4.5. Ook doorheen haar verklaringen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Venezuela vervolgd werd door de autoriteiten omwille van haar interne kritiek binnen de regeringspartij. Zo kan er niet worden ingezien dat verzoekster – niettemin haar jarenlange kritiek op het regime, die bovendien beweerdelijk steeds kritischer werd (*"Ik heb het heel vaak gedaan, gedurende een lange tijd. Sinds het wegvallen van de verkiezingen [in 2010] ben ik mijn kritiek beginnen uiten. Vanaf 2014 ben ik nog veel kritischer geworden omdat de politieke situatie in het land veel ernstiger werd, ook vanaf het moment dat ze mijn zoon hebben vermoord."*, notities S. 2, p. 9) – slechts kon aanhalen dat zij het recht van de oppositie om te betogen verdedigde en niet akkoord ging met plannen om demonstranten aan te vallen (notities, S. 2, p. 8-9).

Evenmin kan worden ingezien hoe verzoekster, die verklaarde dat al haar functies geschrapt waren, dan toch haar sociaal en politiek werk voor de gemeente kon blijven verderzetten (*"Naar waar werden die bevoegdheden verschoven?"*, *"Die zijn gewoon verdwenen. Ik bleef gewoon mijn sociaal en politiek werk voor de gemeente doen ook al waren alle functies geschrapt."*, *"Kon u dan nog hetzelfde werk blijven doen?"*, *"Ik deed dat"*, *"Maar had u nog dezelfde macht?"*, *"Ik had niet meer dezelfde macht maar ik had wel nog mijn eigen kracht, ik zocht een manier. Ik was niet van plan om te stoppen met werken voor de mensen."*, notities S. 2, p. 7). Bovendien vallen de door verzoekster geuite interne kritiek en de beweerde reacties binnen de PSUV hierop, niet te rijmen met de vaststelling dat verzoekster nog lid bleef van de regeringspartij tot haar vertrek uit Venezuela in augustus 2016 (notities S. 1, p. 9), noch met het gegeven dat verzoekster zich in de periode van 2009 tot 2015 liet fotograferen met vooraanstaande leden van het huidige regime, tot en met president Maduro (foto's neergelegd door verzoekster; notities S. 1, p. 10-11; notities S. 2, p. 12).

Op minstens één van de foto's van tijdens verzoeksters politieke activiteiten (die volgens de bestandsnaam genomen zou zijn op 4 april 2013) is bovendien te zien dat verzoekster campagne voert voor president Maduro. Gelet op voorgaande maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat zij jarenlang ernstige kritiek zou hebben geuit binnen haar partij, laat staan dat zij hierom zou worden vervolgd door haar partijgenoten. Integendeel er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster als aanhangster van de regerende partij in Venezuela en van president Maduro in functie bleef tot haar vertrek uit Venezuela.

3.4.6. Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. leggen in hun verzoekschrift uit dat verzoekster S. inderdaad lid is gebleven van de partij tot haar vertrek omdat *"ze bang was, en dat andere leden van haar partij die kritiek geuit hadden, of andere politici ontvoerd en vermoord werden (CGVS 1 p17)"* en wijzen erop dat verzoekster voorzichtig moest zijn en dat ze bovendien ook haar loon verdiende door haar positie als ambtenaar en lid van de partij, en ze dus ook niet kon stoppen te werken. Dergelijke persoonlijke vergoelijkingsen zijn louter opportunistisch en kunnen er enkel op wijzen dat verzoekster geen kritiek uitte die enigszins haar persoonlijke situatie zou aantasten.

De Raad stelt nog vast dat volgens de NGO *"Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social"* (OVCS) er de laatste jaren duizenden betogingen plaatsvinden (zie *infra*). Verzoeksters persoonlijke opinies die ze binnen de partij zou hebben geuit, kunnen bezwaarlijk enige impact hebben gehad op een al bestaande situatie en aldus geenszins bedreigend voor de zittende regering.

3.4.7. Voor zover geloof wordt gehecht - wat niet het geval is - aan het gegeven dat verzoekster kritiek heeft geuit binnen haar eigen partij en hierop een keer teken gedaan werd dat verzoekster moest zwijgen, verzoekster verweten werd zelf tot de oppositie te behoren en bepaalde projecten die verzoekster voorstelde niet goedgekeurd werden, zijn dergelijke feiten niet zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.4.8. Daarenboven wordt er in het door verzoekster neergelegde overzicht van de dreigberichten – in totaal acht sms'en van twee verschillende telefoonnummers, waarvan zeven sms'en op 6 juli 2016 en één op 7 juli 2016 werden verstuurd – op geen enkele manier gerefereerd aan haar professionele/politieke activiteiten of uitspraken. In de korte berichten wordt verzoekster (en haar familie) bedreigd en afgeperst, doch wordt nergens melding gemaakt van haar politieke mening. Indien verzoekster daadwerkelijk reeds vanaf 2010 en intensief vanaf 2014 kritiek zou hebben gespuid op het regime, kan niet worden ingezien dat men verzoekster vanuit politieke hoek pas midden 2016 zou proberen te treffen en bovendien op een geheel indirecte wijze nu de partij haar tegelijkertijd wel haar functie in de gemeente en loon liet behouden. Verzoekster toont geenszins aan dat ze omwille van interne kritiek binnen de regeringspartij PSUV, waarvan zij lid was tot aan haar vertrek, vervolgd zou worden in Venezuela. Aangezien verzoeksters verklaringen over de door haar beweerde reden waarom zij bedreigd werd niet geloofwaardig zijn, wordt ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen zelf aangetast.

3.4.9. Eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. wijzen erop dat verzoekster had verklaard dat ze geen vijanden *"buiten haar politieke partij heeft, en dat ze heel populair bij de bevolking is omdat ze vele sociale projecten opgesteld heeft"* en leggen uit dat verzoekster wegens haar populariteit binnen de bevolking door haar herhaaldelijke kritiek tegen de regering langzaam als een bedreiging tegen de partij werd beschouwd door de leden van de partij. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers volharden in hun verklaringen, doch niet aantonen dat de bedreigingen van verzoeksters partijgenoten afkomstig waren, noch gelieerd waren aan haar politieke activiteiten.

3.4.10. Verder dient vastgesteld dat, niettemin verzoekster S. een klacht indiende over de bedreigingen bij de politie, verzoekster deze pas bij aanvullende nota van 29 januari 2020 neerlegde. Verzoeksters initiële uitleg, dat ze geen (kopie van het) proces-verbaal van de politie ontving omdat het een lopend onderzoek betrof (notities 1, p. 12), is niet ernstig. Het PV neergelegd op 29 januari 2020 en de vertaling neergelegd bij aanvullende nota van 13 maart 2020 betreft een A-4tje met een stempel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Nergens kan blijken dat dit document afkomstig is van een politiecommissariaat. Van iemand met verzoeksters achtergrond en profiel kan verwacht worden dat zij wel degelijk bekend is met het verschil tussen een klacht ingediend bij de politie en een stuk afkomstig van een onderzoeksteam. De Raad kan dan ook geen bewijswaarde hechten aan dit document.

3.4.11. Voorts zijn verzoeksters verklaringen over de feiten strijdig. Zo beweert verzoekster enerzijds dat de politie niets ondernam terwijl ze anderzijds verklaarde dat de politie achterhaalde dat de telefonische oproepen uit de gevangenis van Puente Ayale kwamen (notities S. 1, p. 12, p. 14). Eerste verzoeker Gi., de echtgenoot van verzoekster S., stelde tevens dat de PTJ na onderzoek te weten kwam dat er identiteitsfraude gepleegd was bij het rekeningnummer dat vermeld werd in een van de dreigberichten (notities Gi. 1, p. 7) en waardoor verzoekers dan ook bankbewijzen moeten bezitten, terwijl verzoekster hierover zei dat de PTJ niets heeft gedaan (notities S. 1, p. 13). De onsamenhangende verklaringen van beide verzoekers tonen aan dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar klacht bij de politie niet waarachtig zijn.

Daarenboven kan niet worden ingezien dat verzoekster, als lid en militante van de regeringspartij – die connecties met vooraanstaande leden van de PSUV heeft – en als ambtenaar, haar politieke invloed en contacten niet zou hebben aangewend om dergelijke anonieme bedreiging, en de ernst ervan, te laten onderzoeken en bij Venezolaanse machthebbers kenbaar te maken.

Verzoeksters uitleg, dat zij dit niet deed uit angst omdat zij had horen zeggen dat er politieke leiders waren vermoord en dat de politie samenwerkt met delinquenten, alsook dat zij voor de politie een risico en een bedreiging vormde omdat zij binnen haar partij kritiek had gespuid op de regering, kan niet overtuigen (notities S. 1, p. 16), nu deze loutere veronderstellingen en blote beweringen betreffen en niet kan worden ingezien waarom verzoekster, indien ze de politie vreesde, zich dan in de eerste plaats tot de politie wendde en niet tot haar politieke connecties. Waar verzoekster in haar verzoekschrift haar verklaringen herneemt dat ze geen document kreeg van de politie (een verklaring die ze in een latere aanvullende nota wijzigt), omdat het onderzoek lopend was, merkt de Raad op dat de loutere bevestiging van haar verklaringen bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Verder bekrachtigt verzoekster *“haar uitleg volgens de welk ze bang was, omdat de politie samen met de criminele banden werkt”*. De Raad herneemt dat niet kan worden ingezien waarom verzoekster zich dan überhaupt tot de politie heeft gericht. Waar verzoekster erop wijst dat ze geen belangrijke steun meer binnen haar partij had, *“zoals ze verklaard heeft werd de te zijde geschoven en uitgescholden wegens haar kritiek”* en dat ze geen hooggeplaatste functie binnen de partij had, kan worden afgeleid uit de door verzoekster neergelegde foto's van haar en prominente leden van de PSUV (die bovendien werden genomen in de periode dat verzoekster beweerdelijk reeds kritiek uitte) dat zij wel degelijk hooggeplaatste contacten had binnen de partij.

3.4.12. Verder bleef verzoekster S. na het krijgen van de laatste bedreiging, waarin vermeld stond dat ze binnen het uur het gevraagde bedrag moest betalen, nog een maand in Venezuela. Dit terwijl ze verklaarde dat het leek alsof haar vermeende belagers haar kenden en veel informatie over haar hadden (notities S. 1, p. 15). De vaststelling dat er na 6 juli 2016 geen enkele bedreiging volgde noch een ander incident in verband met verzoeksters veiligheid zich voordeed (notities S. 1, p. 14), terwijl ze pas op 5 augustus 2016 het land verliet en in tussentijd nog naar controles bij de arts ging en zaken in verband met haar werk regelde (notities S. 1, p. 14; notities Gi. 1, p. 4; vragenlijst CGVS eerste verzoeker Gi., vraag 3.5) ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door verzoekster beweerde bedreigingen. Ook verzoeksters familie, die nochtans in de berichten genoemd wordt, kent momenteel geen problemen in Venezuela (notities 1, p. 16). Waar verzoekster stelde dat ze de desbetreffende nummers had geblokkeerd en een pet droeg om naar buiten te komen (notities, p. 14), komen dergelijke maatregelen niet doeltreffend voor om verzoekster te beschermen tegen haar vermeende belagers.

3.4.13. Waar eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. in hun verzoekschrift de verklaringen van verzoekster herhalen en beklemtonen, wijst de Raad erop dat het louter volharden in hun verklaringen geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

3.4.14. Gelet op voorgaande maken verzoekers S., Gi. en Gu. geenszins aannemelijk dat zij omwille van de vermeende maar niet geloofwaardige kritiek van verzoekster S. binnen haar partij PSUV, vervolgd zouden worden door de Venezolaanse overheid. Verzoekster S. maakt geenszins aannemelijk dat zij een profiel van opposante heeft, wel integendeel zij heeft zich tot haar vertrek loyaal gedragen en geen bruggen verbrand. Verzoekster bleef immers tot haar vertrek uit Venezuela lid van de PSUV en had contacten met vooraanstaande leden van de partij. Hoe dan ook, ook al zou verzoekster gevolgd worden dat ze kritiek zou gehad hebben binnen de partij, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat deze dermate ernstig was dat zij hierom zou vervolgd worden. Aldus is evenmin geloofwaardig dat eerste verzoeker Gi., haar echtgenoot, en tweede verzoeker Gu., haar schoonbroer, omwille van verzoeksters ongeloofwaardige problemen zelf problemen zouden kennen in Venezuela. Dit klemmt te meer nu verzoeksters familie, die nochtans in de berichten genoemd wordt, momenteel geen problemen ondervindt in Venezuela (notities 1, p. 16).

3.4.15. Verzoekers S., Gi. en Gu. betogen in hun respectievelijke verzoekschriften dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stellen dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijzen erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden. Ze halen volgende informatie aan: *“Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019”*, *“Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019”*, *“The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018”*. Ze wijzen tevens op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus *“Vénézuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 24). Verder halen verzoekers S., Gi. en Gu. aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de *“wet tegen haat”* in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News *“Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship”* van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists *“Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press”* van 6 februari 2018).

3.4.16. Uit de informatie in het administratief dossier en neergelegd bij de aanvullende nota's van 23 januari 2020 blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor een deel van de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelende oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat “het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire nood situatie in het land verergert”*.

3.4.17. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen,

personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). “Amnesty International” stelt dat er in januari 2019 “targeted executions” plaatsvonden “based on the profile of the victims”, zijnde “young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media” (“Amnesty International (AI), *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota’s neergelegd volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat iemand die louter zou aanklaarten dat oppositieleiden het recht hebben om te betogen, zou problemen krijgen met de Venezolaanse autoriteiten, laat staan iemand uit eigen kringen. Evenmin kan aangenomen worden dat verzoekster die tot haar vertrek partijgetrouw was zou worden vermoord om politieke redenen zoals ze poogt aan te tonen met enkele persartikels. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers niet voldoen aan de aangehaalde profielen.

3.4.18. Wat betreft verzoekers S., Gi. en Gu. vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat ze gedwongen dienen terug te keren naar Venezuela, is mogelijk dat verzoekers bij een terugkeer gescreend en ondervraagd zullen worden over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota van 18 maart 2019 (COI Focus “Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een vrees voor vervolging dienen te koesteren, dan wel een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van alle verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel hebben. Verzoeksters asielrelaas is ongeloofwaardig. Nergens kan uit haar verklaringen blijken zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, wel integendeel.

3.4.19. Bovendien konden alle verzoekers Venezuela met hun eigen paspoort op legale wijze verlaten, wat erop wijst dat zij niet werden geïdendeerd door de Venezolaanse autoriteiten (zie paspoorten verzoekers). Het door verzoekster S. en eerste verzoeker Gi. bij hun verzoekschrift neergelegde screenshot doet niets af aan voorgaande vaststellingen.

3.4.20. Aangaande de problemen van tweede verzoeker Gu. omwille van het ondertekenen van de Tascon-lijst.

3.4.21. Tweede verzoeker Gu. verklaarde dat hij de petitie voor het aftreden van Chavez “waarschijnlijk tussen 2003 en 2005” ondertekende (notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker Gu. van 27 maart 2017 (hierna: notities Gu. 1), p. 2). Daargelaten dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voorlegt van de aanwezigheid van zijn naam op de Tascon-lijst, en zijn verklaringen over dit tekenen niet in het minst concreet zijn, is de voorgehouden discriminatie ten gevolge van de ondertekening van de petitie – met name de weigering van een kredietkaart door de bank in 2012 en de weigering tot tewerkstelling bij de overheid (notities Gu. 1, p. 5; notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker Gu. van 19 september 2018 (hierna: notities Gu. 2), p. 4-5) – op zich onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat niet het geval is.

3.4.22. Tweede verzoeker Gu. liet verder optekenen nooit problemen te hebben ondervonden met de Venezolaanse autoriteiten, noch met andere burgers (notities Gu. 1, p. 5). Behalve deelname aan enkele demonstraties tegen Chavez en het ondertekenen van een petitie voor zijn afzetting in de vroege jaren 2000, de zogenaamde 'Tascon-lijst' waar hierboven reeds werd naar verwezen, ontplooid tweede verzoeker Gu. nooit politieke activiteiten in Venezuela en was hij evenmin lid van een politieke partij (notities Gu. 1, p. 4-5).

3.4.23. Aangaande de verwijzingen van verzoekers S., Gi. en Gu. naar de socio-economische situatie, de algemene veiligheidssituatie en criminele feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie.

3.4.24. Waar verzoekers de algemene socio-economische situatie, de algemene veiligheidssituatie en criminele feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela aanhalen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

3.4.25. De door eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Immers de door eerste verzoeker Gi. en verzoekster S. neergelegde documenten – hun paspoorten, identiteitskaarten, geboorteakten, huwelijksakte, reisdocumenten, verzoekers bewijs van goed gedrag en zeden, verzoekers diploma's, documenten met betrekking tot het bouwbedrijf van eerste verzoeker Gi., een BTW-aangifte, documenten van de kiescommissie, werkbades van verzoekster S., en de hierboven reeds besproken foto's van verzoekster met politici van de PSUV en van haar sociale en politieke activiteiten – betreffen hun identiteit, nationaliteit, sociale en politieke activiteiten, beroepsactiviteiten en reisweg, welke niet betwist worden. De overlijdens- en begrafenisakte van verzoeksters zoon B. bevestigt dat B. in 2014 overleed. Verzoekster S. verklaarde dat hij het spijtige slachtoffer werd van een bende misdadigers (notities S; 1, p. 4), een feit van gemeenrechtelijke aard dat kadert in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Bovendien zijn verzoekers naar aanleiding van dit overlijden niet gevlucht. Ze bleven nog twee jaar in Venezuela zodat dit geheel losstaat van hun uiteindelijke vluchtaanleiding. Overigens kan blijken uit verzoeksters verklaringen dat één van de ouders momenteel in de gevangenis zit in Venezuela (notities S. 1, p. 5). De lijst met url's bij het verzoekschrift en de aanvullende nota's met persartikelen en reportages over georganiseerde misdaad, schendingen van mensenrechten, moorden op politici, moorden op ingenieurs en de criminaliteit in Las Mayas betreffen algemene artikelen waarmee verzoekers niet concreet aantonen dat zij persoonlijk vervolgd worden in hun land van herkomst. De dreigberichten werden hierboven reeds besproken. Het attest van arbeidsongeschiktheid tot 12 augustus 2016 wegens een gynaecologische ingreep toont aan dat verzoekster een ingreep heeft ondergaan in Venezuela, wat niet betwist wordt. Evenwel kan hieruit worden afgeleid dat verzoekster toegang had tot de nodige medische zorg in Venezuela.

3.4.26. Ook de door tweede verzoeker Gu. neergelegde documenten kunnen de beoordeling niet wijzigen. Tweede verzoeker Gu. legt zijn paspoort, identiteitsdocumenten, reisdocumenten en de toestemming aan zijn dochter om te reizen neer. Deze documenten tonen louter zijn identiteit, nationaliteit, reisweg en familiale situatie aan, welke niet worden betwist.

3.4.27. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.4.28. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3.

Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M'Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Waar verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster S. geheel geen opposante is, wel integendeel ze behoort tot de regerende partij. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster S. geen (indirecte) politieke vervolging heeft aangetoond, en dat eerste verzoeker Gi. en tweede verzoeker Gu., die hun asielmotieven steunen op de beweerde vervolging van verzoekster S., bijgevolg evenmin hebben aangetoond dat ze hierom worden vervolgd.

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen dat ze ingeval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Verzoekers stellen dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als "*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*" (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekers betogen dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus "*Vénézuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze stellen verder dat de COI Focus "*Vénézuela- Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 inderdaad meldt dat "*de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is*" (p. 21, p. 23). Verzoekers wijzen er tevens op dat de COI Focus vermeldt dat "*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*". Verzoekers stellen verder dat de "*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*" niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er "*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*" is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekers benadrukken dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijzen naar UNHCR "*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*" van 9 februari 2018. Verzoekers benadrukken dat verzoekster medische zorg en opvolging nodig heeft en dat zelfs basismedicijnen en medisch materieel niet meer beschikbaar zijn in Venezuela. Ze wijzen er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39). Verzoekers benadrukken dat "*de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34).*". Verzoekers wijzen er nog op dat de "*High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces*" (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 3.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekster S. medische problemen heeft, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partijen stellen niet dat zij een kwetsbare persoon zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. Eerste verzoeker Gi. is burgerlijk ingenieur, bezit drie huizen, stond aan het hoofd van een bouwbedrijf en beschikt in het kader daarvan over bouwmachines (notities Gi. 1, p. 4; notities Gi. 2, p. 4). Verzoekster S. is sociaal werkster en zat in de politiek en was ambtenaar (verklaring DVZ verzoekster S., punt 12). Tweede verzoeker Gu. heeft hogere studies gedaan (hoger technisch: hotelierie en administratie en marketing) en was werkzaam in de hotelsector in Venezuela (verklaring DVZ tweede verzoeker Gu., punt 12). De dochter, broer en vader van eerste verzoeker Gi. wonen op heden nog in Venezuela, evenals de ouders van verzoekster S., haar dochter en haar broers en zussen (verklaring DVZ eerste verzoeker Gi., punten 13a, 16 en 17; verklaring DVZ verzoekster S., punten 13a, 16 en 17). Ook de dochter van tweede verzoeker Gu. woont op heden nog in Venezuela samen met haar moeder (verklaring DVZ tweede verzoeker Gu., punt 16).

Verzoekers benadrukken anderzijds dat net hun betere financiële positie tot grote problemen kan leiden als mogelijke slachtoffers van afpersing. Zij hebben UNHCR aangeschreven om hierover meer klaarheid te vragen. De Raad heeft de zaak twee keer uitgesteld doch nog steeds na 5 maanden kwam volgens verzoekers hun advocaat, nog steeds geen reactie van UNHCR.

De Raad meent dat uit voorliggende informatie in het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet kan blijken dat er redenen zijn om aan te nemen dat personen die terugkeren naar Venezuela dienen te vrezen voor vervolging of reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De COI Focus “*Venezuela: Situation socio-économique*” van 20 april 2018, beschrijft inderdaad ook de situatie van de rijke Venezolanen (p. 11) zoals de bolibourgeois (een samenvoeging van boli zoals in de bolivarse revolutie (van Chávez) en bourgeoisie) en andere groepen al dan niet in de privé, het leger of bij de overheid. Indien de Raad geenszins uitsluit dat afpersing ook in Venezuela een mogelijk probleem is, wordt nergens melding gemaakt dat afpersing elke terugkeer van een rijkere Venezolaan vanuit het Westen kan verhinderen. De Raad wijst er nog op dat verzoekers ook voor hun komst naar België tot de rijkere bevolking van het land behoorden. Zij hebben op geen enkel ogenblik aangegeven te vrezen voor afpersing.

Uit de COI Focus “Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019 blijkt dat elke Venezolaan het grondwettelijk recht heeft op terugkeer (artikel 50) en dat de Venezolaanse regering een plan goedkeurde van ‘terugkeer naar het vaderland’ om de terugkeer van personen vanuit het buitenland te faciliteren. Daarnaast onderzocht deze COI Focus de veiligheidssituatie van de terugkeerders hierbij steunend op vele bronnen: naast de pers en academische bronnen ook “La voz de la diáspora venezolana ; Le Centre national de coopération au développement (CNCD) ; Post-Deportation Monitoring Network (PDMN) ; Getting the voice out ; International Crisis Group; Rapports relatifs aux droits humains ; El Programa Venezolano de educación acción en derechos humanos (PROVEA) ; Amnesty International ; Human Rights Watch (HRW) ; United States Department of State (USDOS); Freedom House en Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés”. Uit geen van deze bronnen kan blijken dat terugkeerders in een gevaarlijke situatie belanden, laat staan een situatie die de drempel van ernst bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.5.2. Waar verzoekers nog bijkomend, en bij herhaling, steunen op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijken zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers wijzen erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekers stellen dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (COI Focus, p. 5). Verzoekers wijzen erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8). Verzoekers stellen dat er “*tientallen van duizenden “Colectivos” [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen*”, dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtonen dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, “*Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*” van 22 april 2017). Verzoekers stellen dat de Colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie. Verzoekster haalt de recente politieke veranderingen en erge spanningen aan (“*RTBF, Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019*”, “*The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019*”, “*BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019*”). Ze stellen dat het risico op militaire confrontatie blijft bestaan.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld.

De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

3.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekers tonen voorts niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

3.8. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X; RvS 2 maart 2007, nr. X). Verzoekers lichten niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

3.9. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

3.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK